

O výsledcích oblastního postupového kola 41. ročníku Porty sjednocené a jediné, které proběhlo v pražském Mlejně ve dnech 5. - 7. března, jsme vás již informovali. V diskusních příspěvcích se objevil údiv nad nízkým počtem soutěžících i postupujících. Ano, během tří večerů se o pražské finále ucházelo pouze 22 přihlášených - jednotlivců, dvojic a skupin. Můžeme se jen dohadovat, proč pokles v počtu soutěžících, naznačený již vloni (31), pokračoval.

Pravdou je, že finalisté z Prahy v posledních letech sbírali jak v Jihlavě, tak v Ústí, jednu Portu za druhou. Je třeba připomenout, že cesta k úspěchům vedla přes opakovanou účast v postupových kolech. Učili se z chyb vlastních či jiných, a nyní již "soutěží" s vycvičenou trpělivostí o místa na folkovém slunci. Příležitost zahrát si, poměřit své síly s ostatními, byla hnacím motorem pro hledání a krystalizaci vlastní tvorby i projevu řady minulých finalistů, kteří sice na portovní vrcholy nevystoupili, leč pilně koncertují a také již nesoutěží. Možná, že právě trpělivost chyběla těm, kteří v minulých ročnících stáli na startovní čáře, nebo zůstali ve středu pole. Právě na ně jsem byla zvědavá. Nepřihlásili se. Nevdrželi, rozešli se, dostudovali a začali se věnovat svým povoláním? Nebo zkoušejí štěstí jinde? Je možné, že zejména nováčci se o organizaci a přihlášce do předkol Porty nedověděli, sjednocená Porta jako Mezinárodní hudební festival se propagací nevyznamenal, a proto zvolili jinou cestu vlastní prezentace (Konkurs Zahrady, Notování pod Vyšehradem). Jistě to je téma pro zamyšlení. Anebo prostě po pražských letech tučných přišla léta hubená. Tak se to v životě střídá?

O postupu do finále rozhodovala porota ve složení Petr Balík Vohnout (ve středu jej zastoupil po celou dobu přítomný Petr Lochness Křivohlávek), Pavla Marianová, Petr Pete Guth, Pavel Rada, v pondělí Petra Studená (Hudba Praha a lektorka zpěvu), v úterý a středu Eva Coufalová, zpěvačka komorního dua Vagante. O zvuk se staral jako každý rok Pája Jindrák, jednotlivými večery nás provázeli Petr Bohuslav, v úterý dvojice Vašek a Filip, ve středu Jeroným Jerry Lešner. Všichni shodně uváděli, že se soutěží o 12 postupových míst, porota nakonec horko těžko vybrala alespoň finálovou desítku. Přiznám se, že tak slabou úroveň pražského kola dlouho nepamatuji a očekávala jsem, že postupujících bude ještě méně. Asi

Kámen úrazu na ilustr. snímku

foto: Tomáš Pohl ©

nejčastějším prohřeškem vystupujících byl zpěv. Tolik intonačních chyb, falešností a

bezvýrazného projevu, zejména v první dva dny, jsem pohromadě neslyšela ani nepamatuju. K tomu připočteme nesehranost či dokonce chyby v rytmu a výsledný obraz nezachránily ani sem tam probleskující melodické nápady či texty. Podle vystupování na scéně a celkového dojmu si rozdělují účinkující do dvou skupin. Hrajeme a) pro diváky, b) před diváky. Zejména písničkáři vytvořili ještě specifickou podskupinu b: "*Huhly huhly - řeči jako z truhly*" (termín použil Jeroným, já jen kradu), volně přeloženo: Nesrozumitelná deprese a světabol.

První den: 8 soutěžících

Zbyněk Zeman má v písničkách humor, dynamický doprovod, v projevu dramatizující prvky, které lépe vycházejí na komorní scéně.

Fryda & Company z Plzně, folk s příděchem grassu, kvartet s houslistou a dobristkou, začali unaveně, rozmazaně, v textech bolela duše a odcházela doba zlá. Ještě zapracujte na intonaci a výrazu, písničky máte zaranžované dobře.

Luky Lukáč

s klavírem a kytarou, ve filosofujících textech šansonů odrážel pohled na zlý svět očima o 15 let mladšího chlapce (tehdy získal 4. místo v autorské soutěži na Portě v Plzni). Zaujal zpěvem (typ jemnějšího Jožo Ráže), snad nové písničky přinesou větší nadhled, ale zatím je prý složena jen jedna. Do finále jej nakonec porota poslala.

Creamona

(čti Krímona!) - zhruba padesátníci (jsou - li mladší, omlouvám se, ale nevypadají), výraz na tvářích: nuda! Vlastní písně, melodicky nebyly špatné, ale! Po hospodsku hrají všichni, stejně a pořád, strašně falešný sólový zpěv, jaký jsem na scéně ještě neslyšela, udrželi snad rytmus, ale celkově?

Franta K. Barták

recesisticky vystoupil na scénu z hlediště, vzal si k srdci loňskou kritickou výtku směřovanou ke zlepšení vystupování. Jinak Huhly, huhly? S intonací na štíru v předlouhých písních s existenciální tematikou, s pokusy o dramaticko, klavírní doprovod byl asi nejlepším momentem jeho vystoupení.

Svou cestou

, podobně jako vloni, se potýkali s nesehraností, s intonačními problémy u sólistů i ve sborech. Celková nevýraznost a rytmická nevyrovnanost odváděla pozornost od folkových písniček, které jinak nejsou bez nápadů.

Pavel Petráň

přinesl kýženou vzpruhu. Inspirován pravděpodobně stavbou písniček u Honzy a způsobem frázování u Franty Nedvědů, zahrál velmi slušně a dobře zazpíval dvě skladby. Ovšem prostřední Beranice, lechtivá taškařice z plovárny, úlevně pošimrala bránice všech přítomných diváků a porotci jsou také diváci, že? Postoupil. Poslední bylo ohlášeno duo

Jan a Mike

, a ejhle. Jan byl Řepka (Nestíháme), Mike jazzový kontrabasista Michal Pospíšil. Na repertoáru

Country Boy

s Poštulkovým textem a Honzovy překlady Dylana, Donovana. Spontánní projev, uvolněnost, komorní a přece plnokrevné vystoupení, jasně na postup.

2. den: 6 soutěžících

Zde jen poznamenávám, že vzhledem k počtu účinkujících hráli všichni navíc jednu písničku jako zvukovou zkoušku. O to delší byl příjemný zážitek, či naopak potrápení uší. **Aleš**

Rogalewicz

opět sólově, jakoby se vrátil do doby svých začátků.

Mléčná dráha

či

Sněžný muž

jsou ještě chlapeckými legráckami, ovšem na tváři mladého muže.

Viktor Kodeš

- vítěz kategorie Huhly, huhly?, nesrozumitelně dramaticky huňal a mumlal, ledabyly artikuloval, nepřizvučně výkřikoval. Viktore, zkus příště zpívat tak, abychom v hledišti porozuměli, co všechno tě trápí.

Nezebend

předvedl akustický bigbít se slušným bicistou v písničkách bez výraznějšího melodického nápadu. Podobně jako u většiny kapel byl slabinou pěvecký projev, bez dynamiky, bez sdělení do hlediště. Dívčí trio

BlueStone

s repertoárem v různých světových jazycích (názvy si naštěstí nepamatuju, aspoň je nespletu) zpívalo čistě, ale poněkud akademicky. Děvčata, ve finále přidejte v dynamice v argentinské a v té anglické: Swingujte!

My3.avi

, ač již tři Porty z roku 2005 mají, se na sjednocenou mezinárodní Portu přihlásili. Vystoupili jen ve čtveřici, neb baskytarista Kuba Vlachynský ležel doma se čtyřicítkou. Narychlo sestavili trojici písní ze dvou starších, v soutěžích neuvedenou "lidovku" o ptáčeti ve fujárce a rozjeli se autem po polích, do třetice (nepočítám - li věnovanou

Kouli na noze

) uvedli zbrusu novou Mezi vámi s "balkánským" souzvukem zobcovky a housliček. Dostáli své pověsti pohodářů a dostali publikum i porotu. Jasný postup. Kytarista

Matěj Lipský

si sice zase pozapomněl naladit kytaru, ale kladně hodnotím jednak jeho spoluhráče s přezdívkou

Buřt

za rytmickou sekci na djembe, druhak, že se jen netrápí, ale pokusil se vnést na scénu také trochu odlehčení.

3. den: 8 soutěžících

Pospolu se vloni zúčastnili jako duo Katka a Pepík, z trojice písní, doprovázených na jazzovou elektrickou kytaru byla divácky nejvděčnější *Svíčička*, ale duo se opět potýkalo s intonací. Pocvičte. **Zlaté oči**

(18tičlenný sbor tramské osady Zlaté oči) v maskáčích, nechyběly ani klobouky s liščími ohony, s 18 kytarami, rozdělení do jednotlivých sekcí (C dur, G dur?), zapěli 3 vlastní písně: třetí tramskou hymnu (po Vlajce, Rose)

A ted' todle

,

Vlci

(o vlčích všeho druhu), zde vyniklo unisono kytarové sólo, a zpěv po sekcích byl zase zvláštností třetí písně

Zelené stráně

Jardy Tosnada. Asi tušíte, že se jednalo o recesi. Ano, v režii Panelákových fotrů, dokonalá mystifikace i pořadatelů a především ukrutná sranda. Diváci řvali a poslali je do finále.

Hanka Čechová

, loňská semifinalistka Jihlavské Porty, byla sice trochu nastydlá, na hlase se to poznalo, výrazu to neublížilo. Texty Hance píše kamarád Honza, opět příklad, jak muži umí napsat text, který ženské duši rozumí. Ve finále ji uvidíme stejně jako

Quaoar

, duo sester Vytiskových, které nevynechá snad žádnou soutěžní přehlídku. Pilná děvčata kytarově dozrávají, ponecháme-li stranou jejich problémy se sykavkami, odvedly i v pěveckých partech dobrý výkon a syrovostí zpěvu začínají připomínat jiné sestry. Steinovy.

Martin Čepelík se také na Portě objevuje pravidelně, bohužel, podřízil si pod sebou větev nevkusným a trapným songem o homosexuálních praktikách Pepy a Franty. Martine, humor vypadá trochu jinak.

Šuplík Zdeňka Vidláka vyvolává neodbytně dvě otázky se shodnou odpovědí. Pokud je to myšleno vážně, je to nuda, pokud to má být legrace, je to nuda taky. Unylost přebíjí v obsazení úplně vlevo klarinet a úplně vpravo elektrická baskytara.

Kámen úrazu

je kapela, kterou vždy poslouchám s napětím. Jejich trampfolkové písničky i aranže se mi líbí, ale vždy trnu, jak dopadne zpěv. Tentokrát v sólech prima, ve sborech jako obvykle. Pětihlas nevyšel, zkuste ubrat, méně je někdy více. Třeba už ve finále. Na

Hromosvod

jsme čekali 20 minut (přemluvili jsme Jeronýma, aby zatím nesoutěžně zahrál), původně prý se zúčastnit nechtěli. Upeklo se to na poslední chvíli a partička kolem Ondry Fencla letos sítem prošla. Jejich folkrock se souzvukem flétny a houslí ve třech písních vybraných z CD Svitavy tentokrát porotu nepobouřil a postoupili.

Na závěr připomenu jména finalistů, kteří si 16. dubna v 18 hodin opět ve Mlejně přijdou zahrát o účast v českém národním kole 41. ročníku Porty: **Luky Lukáč, Pavel Petrán, Jan & Mike, BlueStone**

,

My3.avi

,

Pospolu

,

Hanka Čechová

,

Quaoar

Porta - oblast Praha aneb: Kde jsou, kdepak jsou?

Napsal uživatel Džexna

Čtvrtek, 22 Březen 2007 04:00

,
Kámen úrazu

,
Hromosvod

,
Zlaté oči

. A protože jsem žehrala na propagační laxnost pořadatelů Porty, raději připomínám, že se české kolo koná 4. - 7. července v Jihlavě, odkud povede cesta do mezinárodního finále 13.-15. září v Ústí nad Labem.